

10. Báseň, Július Filo – Život po smrti

Ale v tebe, Pane, čujem, ako ma volajú,
vidím, že ma pozývajú,
počujem, že mi radia,
lebo sú mi ešte bližší.
Predtým sa dotýkali naše telá,
no nie naše duše.
Teraz sa s nimi stretávam,
lebo sa s tebou stýkam,
prijímam ich,
pretože teba prijímam,
so sebou ich nosím,
bo teba v srdci mám,
milujem ich,
pretože teba milujem.
Mŕtvi moji, vy večne žijúci,
vy žijete vo mne.
Pomôžte, aby som sa v tomto krátkom žití
naučil životu – večnému.
Milujem ťa, Pane,
a chcem ťa ešte viac milovať.
Ty jediný robíš lásku večnou,
a ja chcem večne milovať.

Július Filo st. Život po smrti

Luther nesmrteľnosť duše nechápal izolovane, ale túto vieru, založenú na Kristových zásluhách a milosti, dopĺňa zmŕtvychvstaním tela, čo vyjadril v slovách: „Verím, že tieto oboje raz sa opätovne zídu“ (teda duša s telom pri vzkriesení). Luther dokazuje nesmrteľnosť duše najmä týmito biblickými miestami: Mt 10,28: „A nebojte sa tých, ktorí mordujú telo, ale dušu nemôžu zamordovať, radšej sa bojte Toho, ktorý aj dušu, aj telo môže zahubiť v pekle“. L 23,43: „Odpovedal mu (Ježiš): Veru, hovorím ti: dnes budeš so mnou v raji.“ 1Pt 3,19: „...v ktorom aj zostúpil a kázal väzneným duchom.“ Tu sa hovorí o Kristovi, ktorý „umrel raz za hriechy“, ako spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu. Telesne bol usmrtený, ale obživený Duchom (1Pt 3,18). V tomto Duchu zostúpil do podsvetia – ríše mŕtvych, a tam kázal väzneným duchom zosnulých, „neposlušným kedysi“, aby ich zachránil. To sú tri hlavné Lutherove biblické argumenty za nesmrteľnosť duše.

Keď blízky odchádza 7.

Boh je láska. Všetko, čo robí, pochádza z Jeho lásky k nám. Miluje aj toho, kto náhle odišiel. Žiadna smrť človeka nie je náhodná. Za všetkým, čo sa stalo, stojí láskavý, vševetúci Boh. On vie, čo robí.

Žiadneho človeka nevytrhne z tohto života, kým nevyskúša poslednú možnosť, ako ho spasíť, zachrániť.

Málo vieme, čo sa odohráva v ľudskom vnútri. Navonok to vyzerá, že človek je príliš tvrdý a odmietavý voči tomu, čo patrí do Božej ríše. Vnútro je však zaplnené vážnymi myšlienkami i boľavou túžbou po Bohu.

Ako kresťania máme i tú neoceniteľnú pomoc vo viere v Boha ako všemocného Otca. Veriť znamená akceptovať Božie cesty.

Dokiaľ sa bránime akceptovať Božie cesty, odmietame aj Jeho požehnanie. Sotva sa však skloníme a vrátime Mu dar, čo nám kedysi dal, zaleje nás Jeho požehnanie a dá nám silu ísť po ťažkej ceste so zdvihnutou hlavou.

Boh má svoj úmysel a vie, čo robí. Odjakživa tkal plány s našim životom a všetko, s čím sa stretávame, je súčasťou Jeho práce pri uskutočňovaní týchto plánov.

Čo je teda Božím úmyslom, keď nám vezme blízkeho človeka? Predovšetkým nás chce naučiť spoznávať hodnotu toho, čo zostáva. Ďalej je to naplnenie Jeho skrytých úmyslov s tým, ktorý odišiel.

Kresťanská nádej je živá nádej, že sa jedného dňa znova uvidíme s blízkymi. Vyplní sa všetkým, ktorí žijú s Bohom. Ak prežiarí temno nášho smútku, zmení ho na radostné očakávanie.

Pozemský život je krátky. Aj naše dni sú spočítané. Ani sa nenazdáme a odlúčenie od milovaných sa pomíne. Znovu sa s nimi stretneme v nekonečnom šťastí.